

Overweging online-viering Hemelvaart, 21 mei 2020

Dominicuskerk Utrecht

lezing: Handelingen 1,1-11

Mensen van God,

tussen Pasen en Pinksteren ligt het merkwaardige feest van Hemelvaart.
Met Jezus die in de wolken verdwijnt
lijkt het alsof we in de steek worden gelaten.
Maar Hij was toch verrezen, Hij zou toch met ons zijn, voorgoed?
Je staat met lege handen, je kunt slechts staren, vol onuitgesproken vragen.

De vraag van de leerlingen:
"Heer, herstelt U in deze tijd het koninkrijk voor Israël?",
klinkt in deze beladen tijd voor ons heel herkenbaar.
Staan we niet te trappelen van ongeduld om
weer aan een gewoon leven te beginnen,
terug te gaan naar hoe het was?
Na twee maanden van ongemakkelijke aanpassing
kriebelt het om weer voluit in beweging te komen...

Jezus vraagt de leerlingen nadrukkelijk om in Jeruzalem te blijven,
en daar te wachten op de belofte van zijn Vader,
de komst van een helper.
Wij weten dat Hij daarmee de heilige Geest bedoelde,
de bezielende kracht die mensen doet gaan op nieuwe wegen.

Vertalend naar onze tijd is het eigenlijk heel duidelijk
wat de leerlingen bedoelden met het herstel van het koninkrijk:
ook wij zien het liefst een wereld waarin de dingen op orde zijn,
waarin we gewoon kunnen doen wat we altijd deden,
waarin geluk, veiligheid en gezondheid gegarandeerd zijn.

Maar precies dat perspectief is er niet of maar heel beperkt
in een wereld met anderhalve meter afstand tussen mensen.
Onze wereld is veranderd, en hoe!

Dit weekend kreeg ik bij de post een kaart van de Koninklijke Bibliotheek
met daarop een gedicht van Tsead Bruinja, de Dichter des Vaderlands.
Het gedicht heet *Toekomstmuziek*, en het eindigt met deze regels:

*het is een zachte zomeravond ergens later
hoeveel later zeg ik niet*

*we zijn inmiddels profeten, onderwijzers en
verplegers geworden, we weten wat we kunnen
eindelijk weten we dan en daar
wat we voor elkaar betekenen*

Wat betekent deze periode van afstand, van zorg en angst
om een ongrijpbare maar o zo gevaarlijke ziekte
waarin we juist niet bij zieken en stervenden konden zijn?
Hoe kunnen we elkaar werkelijk nabij zijn
als alle digitale hulpmiddelen uiteindelijk het verschil onderstrepen
met echt contact, met werkelijk samen zijn?

Een van de dingen die me hoop geven op verandering
is de creatieve manier waarop mensen omgaan
met het gegeven dat een aantal dingen niet mogelijk zijn.
In mensen sluimert het vermogen om iets nieuws te maken,
een stukje van een nieuwe wereld te scheppen.

Wat ons hoop mag geven,
is dat we anders naar onszelf kunnen kijken,
niet alleen vanuit onze eigen ervaring en beleving,
maar vanuit aandacht voor anderen.
In een van de video's van de reeks *Ondertussen in Oog in Al...*
verwoordde Anita Vermeire het met een gedicht:

*Soms geven zij die het minste hebben meer:
we bouwen een bestaan op met wat we krijgen,
maar we brengen leven door wat we geven*

Je kunt niet in één keer en enkel op eigen kracht
vanuit een soort overlevingsstand
weer helemaal gaan leven.

Jezus nodigt ons uit om ons toe te vertrouwen
aan een belofte van hulp en steun,
aan een God die verborgen is,
maar ons ook ziet vanuit het verborgene.

Jezus liet zich niet zomaar zien aan zijn leerlingen.
Hij toonde hen de sporen van zijn lijden,
liet Thomas zelfs de wonden in zijn lichaam voelen.
Hij kwam niet terug alsof Hij toevallig weg was geweest.

Ook wij zullen niet zomaar kunnen doorgaan
alsof er niet meer zieken zijn geweest dan de statistieken aangeven,
alsof mensen alleen maar aan een onbekende ziekte overleden.
Er zijn littekens die we met ons dragen.

Het gaat niet alleen om het vervolg van ons eigen persoonlijk leven.
Veel meer dan voorheen besef je hoezeer je mens wordt
door samen te zijn, lief en leed te delen,
te weten dat we samen de mensheid vormen,
broos en kwetsbaar als onze aarde zelf.

Met de hulp van de Geest
wordt wat koud is weer warm,
wordt weer zacht wat hard is.
De Geest zal ons troosten en sterken
en brengen op nieuw wegen,
en weer bezielen om werkelijk te leven.

Bidden we daarom:
Liefdevolle God,
Schepper van hemel en aarde en alles wat is,
U heeft ons gemaakt naar uw evenbeeld.
Vorm onze gevoelens van angst, zorg en eenzaamheid om tot hoop,
zodat wij diep van binnen een waarachtige ommekeer ervaren.
Open onze geest en raak ons hart.

Zo moge het zijn!

Otto Vervaart, lekendominicaan